

Denne fil er downloadet fra
Danmarks Tekniske Kulturarv
www.tekniskkulturarv.dk

Danmarks Tekniske Kulturarv drives af DTU Bibliotek og indeholder scannede bøger og fotografier fra bibliotekets historiske samling.

Rettigheder

Du kan læse mere om, hvordan du må bruge filen, på
www.tekniskkulturarv.dk/about

Er du i tvivl om brug af værker, bøger, fotografier og tekster fra siden, er du velkommen til at sende en mail til *tekniskkulturarv@dtu.dk*

FYRRETYVE AAR
MELLEM HUDER
OG SKIND

675.

Industribiblioteket

Grp: ~~460~~ Forfatter: Levin

Titel: 40 Aar mellem Kuds og Svind

Bind: Udgave: Trykke 1920

Industribiblioteket

675

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

WOMEN

LIBRARY

LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO

INDLÆGSRIBBIBLIOTHEK

FYRRETYVE AAR
MELLEM HUDER
OG SKIND

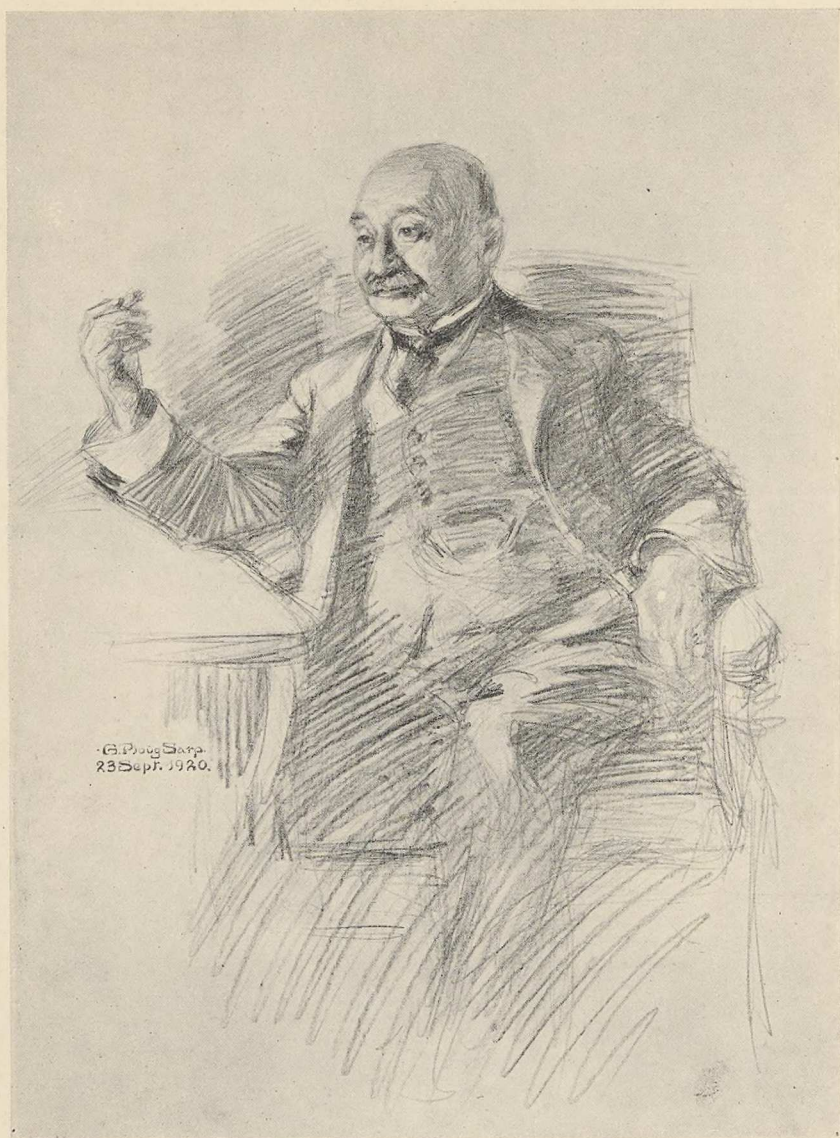
TRYKT SOM MANUSKRIFT

MCMXX
LEVIN & MUNKSGAARD
KØBENHAVN

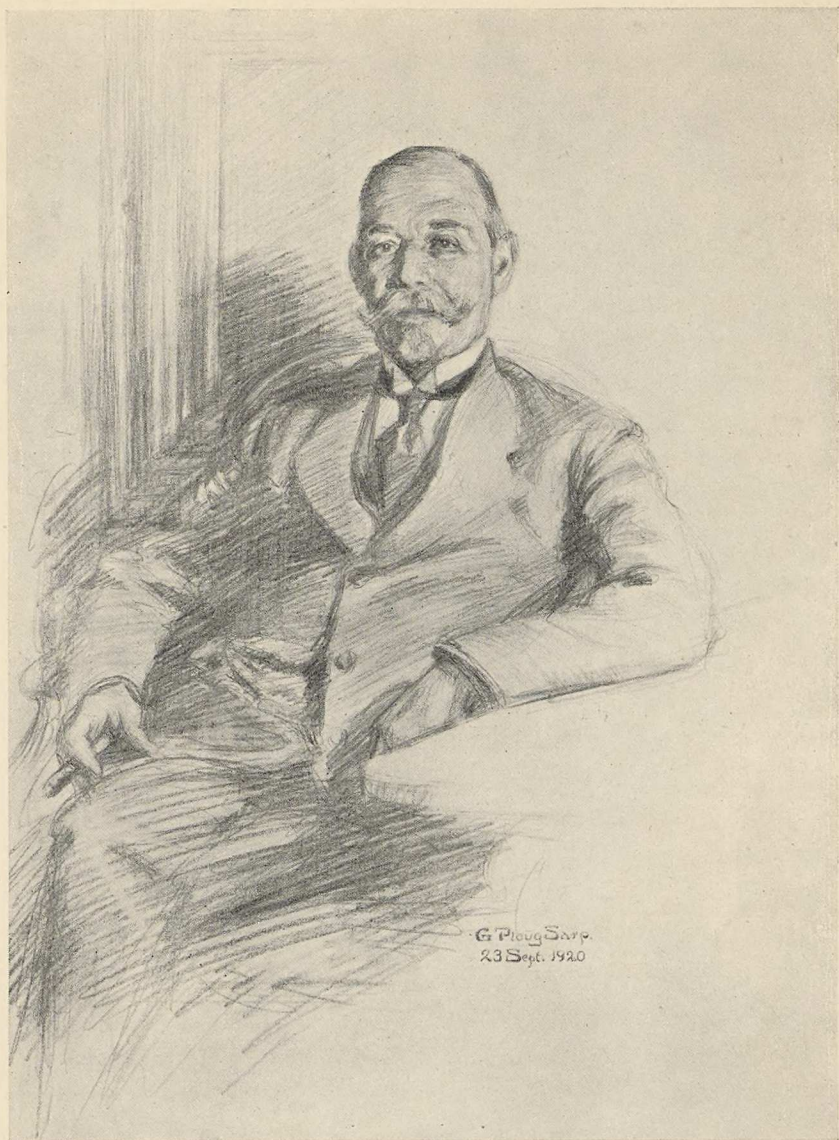
INDUSTRIEBOGTRYKKERI

Denne Bog er trykt i 200 nummererede
Eksemplarer, hvoraf dette er Nr. 92

IVAR JANTZENS BOGTRYKKERI

L. Meyer

C. Norum

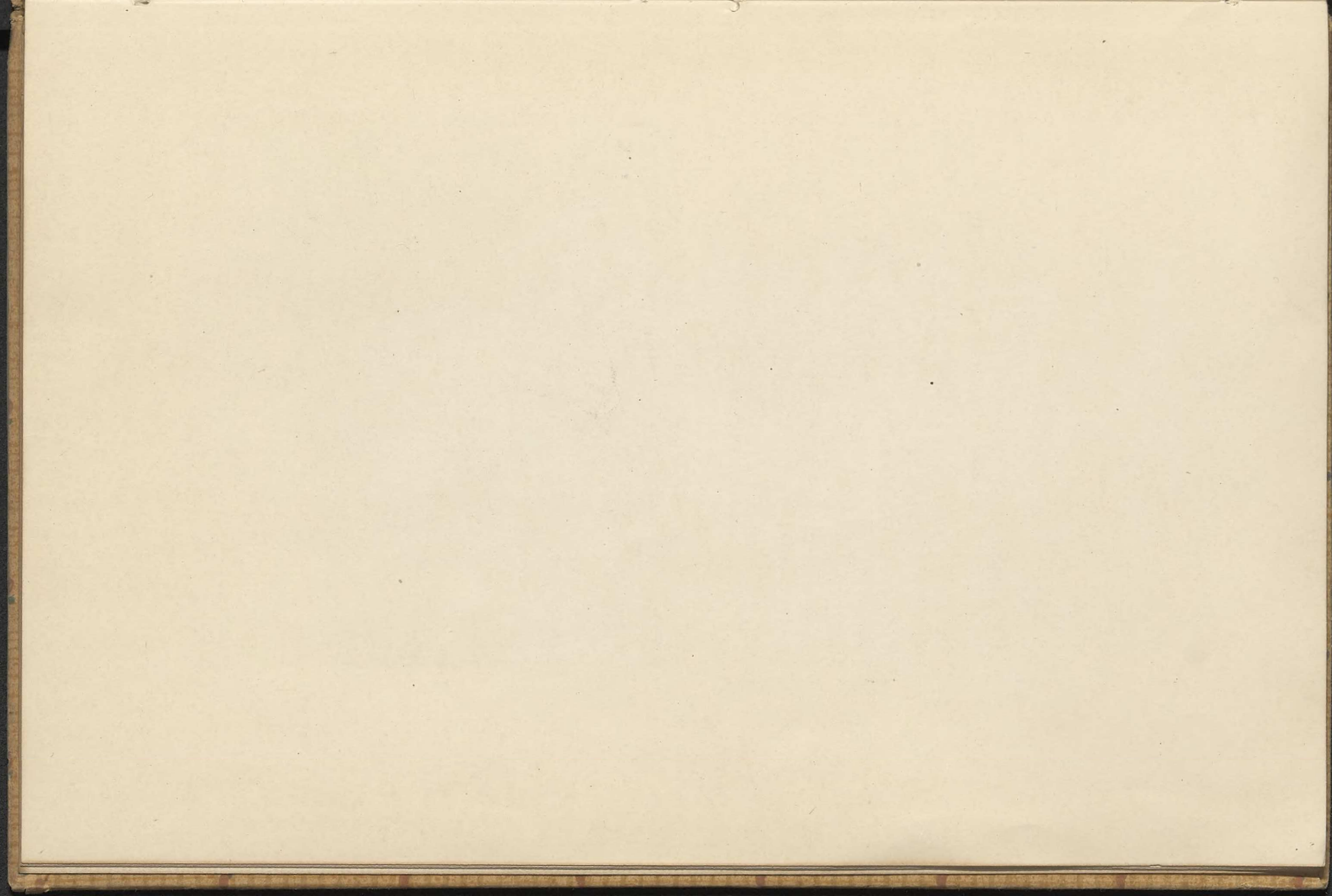

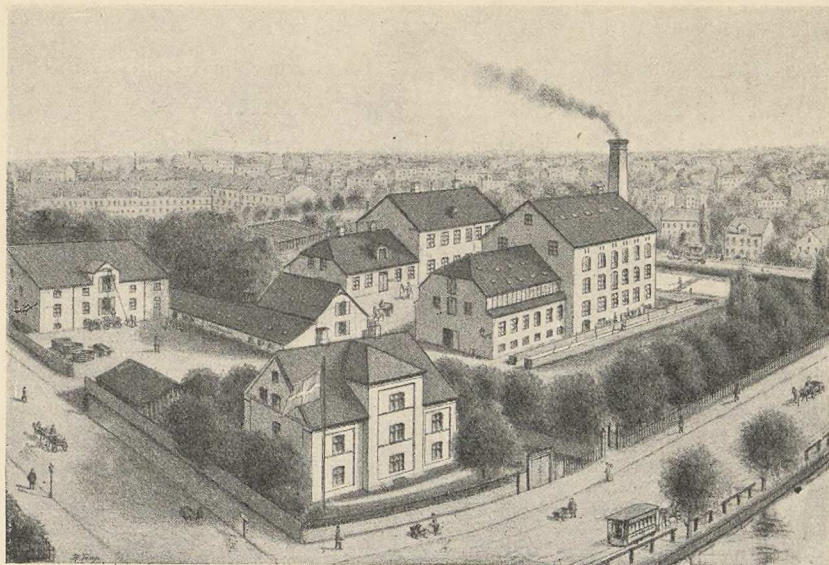
Aide toi et le ciel t'aidera.

*Dette Fyndord, der samtidig indeholder noget af et Kamp-
raab, har S. N. Meyer med sin pyntelige Skrift prentet paa
den første Side i Firmaets første Balancebog og dermed kort
og klart angivet den Vej, han som Købmand agtede at følge.*

*Han er nu efter 40 Aars Arbejde kommet til Vejs Ende og
har set sine dristigste Ynglinge-Forhaabninger gaa i Opfyl-
delse, idet den Virksomhed, han paabegyndte den 23. Sep-
tember 1880, idag staar som en af de største i sin Art i
Skandinavien.*

*De efterfølgende Blade vil i spredte Træk fortælle lidt om
denne Virksomheds Historie.*

Klenows Garverier 1880

I den Firkant, der nu begrændses af Sofievej, Aaboulévarden, H. C. Ørsteds Vej og Jernbanen laa i 1870 W. Klenows store Garverier og her kom S. N. Meyer i Handelslære.

Den ældste af Husets Sønner, nuværende Direktør for Dansk Chromlæderfabrik, Otto Klenow, mindes endnu, at afdøde Skindhandler A. D. Levin kom op paa Kontoret med den lille Sophus, der i Dagens højtidelige Anledning var iført en ny sort Silkehat.

Med sit hurtige Nemme og sit gode Humør vandt han snart alles Hjerter, og gamle Fru Klenow benyttede sig straks af hans allerede den Gang udprægede administrative Evner, saaledes at tilsidst endogsaa Udbetalingen af Husholdningspengene var underlagt ham.

Hans medfødte Handelsanlæg, forbløffende Aands-

nærværelse og enestaaende Evne til, i en given Situation, aldrig at være bange for at handle ud fra det, som *han* ansaa for rigtigt, uden Hensyn til Ordre, der var givet paa et *andet* Grundlag, gjorde, at gamle Garver Klenow hurtigt fattede Interesse for og Kærlighed til den unge, begavede Lærling.

Et lille Træk fra denne Tid vidner herom.

Sophus Meyer var en Dag af Bogholderen sendt ind i Landmandsbanken med Veksler, der skulde diskonteres.

Vekslernes samlede Paalydende androg ca. 70,000 Kr.

Det varede adskillige Timer, inden han kom tilbage, og man begyndte at blive ængstelig for ham.

Ganske vist fandtes der ingen Sporvogne, saa han maatte gaa paa sine Ben frem og tilbage, men alligevel trak det længere ud end sædvanligt. Endelig kom han.

Om Vekslerne var diskonterede? Ja, men ikke i Landmandsbanken.

Sagen var nemlig den, at i Landmandsbanken havde de sorteret Vekslerne og meddelt ham, at kun Halvdelen kunde diskonteres, medens Resten maatte gaa tilbage. Enhver anden Lærling vilde sandsynligvis have slaaet sig til Taals hermed, men Sophus Meyer var netop ikke »enhver anden Lærling«. Han følte sig øjeblikkelig dybt krænkede paa sit Firmas Vegne og forlangte alle Vekslerne tilbage.

Vilde Banken ikke diskontere dem alle, skulde den ingen Ulejlighed gøre sig. Og saa — gik han over i Nationalbanken og diskonterede dem der i Stedet for. Det var før Telefonens Tid, saa han kunde ikke engang ringe hjem — og Gud ved, om han havde ringet alligevel.

Denne Læretid blev for Sophus Meyer af afgørende

Betydning for hans senere Liv, og naar hans Firmas Grundlæggelse regnes fra 1880, turde dette kun delvis have sin Rigtighed.

Det blev i Virkeligheden grundlagt fra det Øjeblik, han indtraadte som Lærling hos W. Klenow.

Paa samme Tid var der nemlig i Garveriet en paa sin Vis lige saa begavet og dygtig Lærling, nemlig Olaf Borum, og mellem disse to udviklede der sig et Venskab, der i sig bar Spiren til den Virksomhed, som nogle Aar senere traadte ud i Livet under Navnet S. N. Meyer & Co.

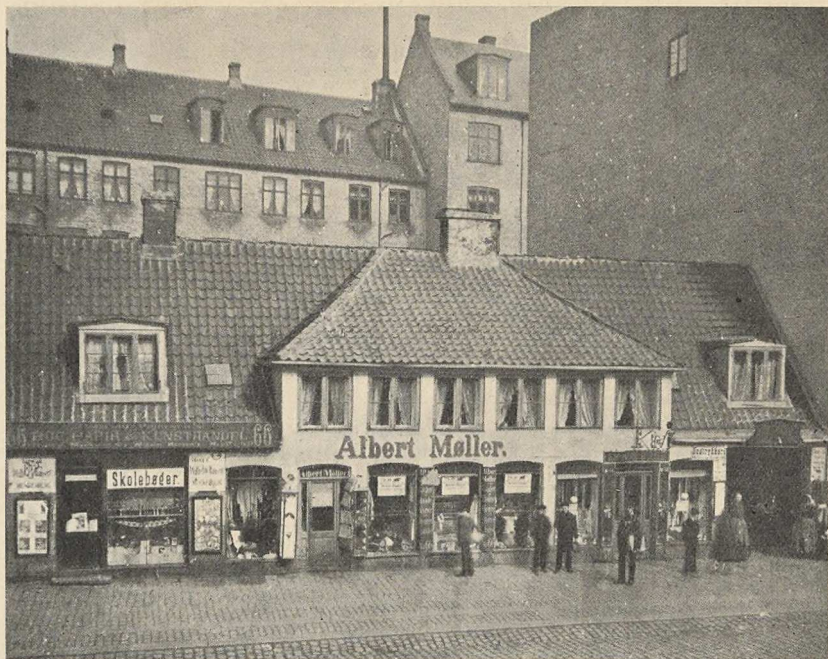
Disse to Lærlinge fulgtes altid ad fra Forretningen, og deres eneste Sorg var, at de ikke kunde følges ad til Forretningen, idet Garveriet begyndte Klokken 6, medens Kontoret naturligvis først lukkede op langt senere.

Da Borum boede paa Christianshavn, maatte han for at naa til sit Arbejdssted i rette Tid op hver Morgen Klokken 4 $\frac{1}{2}$ — Sommer og Vinter — og til Trods herfor skal han i hele sin Læretid ikke være kommet en eneste Gang for sent.

Dygtighed, Flid og Pligtfølelse, disse nu i Dvale liggende Fortidsdyder, var og er Olaf Borums fornemste Egenskaber, og længe inden Læretidens Udløb havde han Slagteriregnskaberne med alle de københavnske Slagtere under sig. Med andre Ord, han ledede som Lærling en af de allervigtigste og vanskeligste Grene af Forretningen.

Intet Under derfor, at Forbindelsen S. N. Meyer og Olaf Borum maatte lykkes.

Habsburgernes gamle Valgsprog kunde godt, som vi snart vil faa at se, have staaet som Motto over deres Virksomhed: »Unitis viribus« — »Ved forenede Kræfter.«

Vesterbrogade 66 1880

Den 23. September 1880 grundlagdes Firmaet S. N. Meyer, men Indehaverens Ungdom forhindrede ham i at faa Borgerskab straks, og først nogle Maaneder senere var Formaliteterne saavidt i Orden, at S. N. Meyer & Co. kunde træde i Virksomhed.

Registreringen finder dog først Sted 9 Aar senere, idet det af Handelsregistret fremgaar, at »Sophus Napoleon Meyer anmelder i Henhold til Fimalovens § 37, at han driver Handelsforretning som eneste ansvarlig Indehaver af Firmaet S. N. Meyer & Co., Olaf Marius Borum har Prokura.«

Anmeldelsen er registreret den 19. September 1889.

Det første, S. N. Meyer foretog sig, efter at han havde lejet Lokaler til Forretningen paa Vesterbrogade 66 over Gaarden, var at skrive til Borum, som den Gang var i Aarhus: »Nu begynder jeg. Vil Du med, saa kom.«

Denne korte og knappe Stil gaar igen i alle de Breve, han senere kom til at skrive, og da Borum heller ikke var Ynder af lange Skriverier, vil man kunne forstaa, at Sagen hurtig kom i Orden.

Det var i det hele taget Korthed i Udtryksmaaden og Hurtighed i Handlingen, der altid prægede alt, hvad S. N. Meyer & Co. fik med at gøre.

Heller ikke yndede de at modtage lange Skrivelser og »alt det Sludder« havde de ikke Tid til.

Naar S. N. Meyer selv skriver, bruger han for Eksempel aldrig Ordet »ikke«, men derimod »ej« — der har to Bogstaver færre og giver den samme Mening.

Men at den knappe Form dog tillige kunde være ret udtømmende, vil man se af nedenstaaende Skrivelse, dateret 20. Oktober 1880 til Enkefru Scheibel, der ejede Ejendommen Vesterbrogade 66:

»Undertegnede bevidner herved at have lejet af Enkefru Scheibel fra Oktober Flyttedag 1880 det i Baggaarden Nr. 66 paa Vesterbrogade beliggende Underrum samt dertil hørende Gaardsplads mod en $\frac{1}{2}$ Aarlig Leje af 187 Kr. 50 Øre er Et Hundrede otti syv Kroner 50 Øre, dog under Forbehold af, at disse Lokaler afleveres i tilfredsstillende brugbar Stand. Underrummet med Betongulv samt inden 14 Dage fra Dato. S. N. Meyer.«

En Nutidskøbmand vil med Vemod tænke tilbage paa de Tider, da man for en Sum af Kr. 375,00 turde tillade sig at stille Krav til Husværterne.

Forretningens Lokaler var i Stuen over Gaarden og bestod af 4 Værelser, hvoraf de to tjente til Beboelse for den unge Chef.

Driftskapitalen bestod i et Par Tusind Kroner, som hans Fader, gamle H. W. Meyer, forstrakte ham med.

Iøvrigt bestod Personalet af Borum og saa af et Bud Niels Hansen, og disse besørgede i de første Aar alt forefaldende Arbejde.

Og det var i bogstavelig Forstand en streng Tid, navnlig første Aar. Det var en af de værste Vintre, vi nogensinde har haft og den begyndte tidlig; allerede i Oktober Maaned. Vi ser det af et Brev fra S. N. Meyer til hans Forældre i Kolding, hvor han skriver:

»Kære Forældre! Først iaften modtog jeg Eders kj. Liniér og kunde ej naa at anerkende Modtagelsen af de tvende Anvisninger à 1000 Kr., hvorfor bedste Tak.

Jeg kan maaske komme ud til August og skal da overbringe ham den ene.

Vi havde iaften en forfærdelig Orkan og idag Frost, saa det er en Hundekulde herude. Ødelæggelserne er betydelige. Ellers alt vel.«

At alt virkelig var vel, fremgaar tilstrækkelig tydeligt af et Brev fra samme Tid til Borum, som dengang endnu var i Aarhus, for heri hedder det:

»Det var egentlig min Bestemmelse at besøge Aarhus, medens Du endnu var der, men jeg vil sige Gudskelov Tiden ej tillader det. Forretningen gaar godt og hurtigt fremad«.

Og saa føjer han en lille Efterskrift til:

»Du tager vel Ballet med paa Lørdag.«

Det er denne Sans for »at forene det nyttige med det

behagelige«, der maaske til syvende og sidst er Hemmeligheden ved al god Forretning.

At der virkelig er Fremgang, ser man af et Brev fra Dagen efter, ligeledes til Borum, hvori han skriver: »det kniber ofte at komme igennem, men jeg vil nødig engagere en Lærling, hvis det kan undgaas.«

Det blev lykkelig undgaaet — men naturligvis kun for en kortere Tid.

Det har i det hele taget været S. N. Meyers Styrke, at han i sin Forretning altid har ventet til det rette Tidspunkt med de nødvendige Udvidelser. Han vilde ikke sætte sig for større Udgifter, end han kunde klare, og al unødvendig Ødslen i Forretningen var ham imod.

De Medarbejdere, han har haft, vil kunne bevidne, at lige saa storstilet, han kunde være udadtil, lige saa nøje regnende var han, hvor det gjaldt Forretningens Tarv. Og ve den, der ikke var klar herover.

Lærlingen kom først den 6. Oktober 1882. Antagelsen foregik paa S. N. Meyers sædvanlige Maade: »Vil Du være Skindhandler,« sagde han til Drengen, »saa maa Du møde imorgen Lørdag Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Tag Træsko med og Arbejdstøj. For Du maa ikke bilde Dig ind, at Du skal luske den af paa Kontoret hele Dagen.«

Lærlingen er der endnu — det er Ibsen.

Ibsen mødte saa naturligvis næste Morgen og hans første Arbejde bestod i at lave Morgenkaffen, som han bragte Chefen paa Sengen. Dernæst maatte han hjælpe Rengøringskonen Madam Cavalsky med at lægge i Kakkelovnen. En Dag efter Rengøringen var der forsvundet en Postanvisning paa 10 Kr. Det viste sig, at den var gaaet i Kakkelovnen sammen med det andet »Optæn-

dings:Affald«, hvad der naturligvis belønnedes med en ordentlig Ørenfigen til Skræk og Advarsel.

Lønnen var 2 Kroner »en Gang imellem til at more sig for«, og for denne svimlende Sum maatte han ogsaa arbejde i Salteriet sammen med Borum og før omtalte Niels.

Samme Niels, der holdt meget af de vaade Varer, mødte en Dag særlig paavirket, og S. N. Meyer sagde da til ham, »naa Niels, det gaar noget langsomt,« hvortil Niels øjeblikkelig svarede: »Ja, Grosser, man kan ikke køre med Iltog for 14 Kroner om Ugen«.

Da der paa den Tid hverken fandtes Telefoner eller Cykler, var man henvist til »Apostlenes Heste« og først nogle Aar senere kom de rigtige Heste.

Denne Forbedring bragtes dog foreløbig kun i Stand ved et Kompromis.

Borum købte en af Berider Hinnées gamle Vogne, og Hesten, der forøvrigt var en Hingst, laante de mod at betale Foderet.

Medens Borum i Reglen passede det hjemlige Arbejde og med Søm:Posen paa Maven ofte selv gik og spilede Skindene — i Reglen med en eller anden Byld i Halsen eller Nakken — var det S. N. Meyer, der ved Rejser rundt om i Landet sluttede de nødvendige Kontrakter med Hensyn til Skindleverancerne.

Hans gamle Fader følte sig saa i en saadan Periode forpligtet til at se efter, at alt var i Orden, hvilket fremgaar af følgende Linier i et Brev fra Borum til S. N. Meyer: »Din Fader har hver Dag besøgt mig og spurgt, om jeg trængte til Penge«.

Der er noget vist rørende i dette Træk, som giver et godt Indblik i svundne Tiders Karakter og Tænkemaade.

Selve Forretningen gik roligt og støt fremad, og allerede det første Aar lagdes Grunden til den verdensomspændende Karakter, den nu indtager.

England, Tyskland, Holland og Sverige var Afsætningsstederne, og det var S. N. Meyer, der førte Korrespondancen. Man ser endogsaa det Særsyn, at han førte Korrespondancen med Sverige paa fejlfrit Svensk. Til Gengæld kunde det paa de Tider meget godt lade sig gøre at føre Korrespondancen med England paa Tysk, naar de paagældende Firmaer var af tysk Oprindelse. Omsætningen var det første Aar omtrent 175,000 Kr. og i det gamle Pakhusrum kunde 40 Kalveskind afstedkomme Pladsvanskeligheder, hvad man ser af følgende Linier i et Brev fra Borum til S. N. Meyer: »Rosenberg var her i Formiddag, jeg solgte ham de 20 Stkr. saltede Kalveskind, som vi havde liggende, væsentlig fordi, at han da vilde tage de ca. 40 Stkr. ferske Kalveskind, som vi havde liggende og ingen Plads havde til«.

Allerede i Løbet af de følgende Aar var Omsætningen fordoblet, og det blev derfor nødvendigt at se sig om efter større Lokaler.

Disse fandt man i Ejendommen lige over for i Nr. 65, der hvor nu »Westend« ligger, og denne Ejendom købte S. N. Meyer saa uden lang Betænkning.

Den tilhørte Bager Pipers Dødsbo. Men da Bageriet, som var i Ejendommen, saaledes var uden Leder, og da man ikke turde have Butikken ledig, til man fandt en ny Bager, der kunde leje den, maatte Borum tage Borgerskab som Bagermester.

Egentlig vilde S. N. Meyer ogsaa gerne selv have taget denne Chance, men da han ikke som Grosserer kunde

faa det til Bageriets Drift nødvendige Borgerskab, maatte han derfor nøjes med Stillingen som »Mestersvend«, medens »Olaf Bager«, som »Mester«, stolt klarede Bedriften, indtil de fik Bager Tybring til at leje Butikken. Fra denne Tid skal Opblomstringen af Dreyers Vinstue

Vesterbrogade 65 1902

skrives sig. Om denne har noget at gøre med nævnte Bageris virksomhed, har dog ikke nøjagtigt kunnet paavises.

Her viser det sig ogsaa, med hvilken Interesse S. N. Meyer gik op i selve Ejendommens Administration.

Da Gaardhjørnet lige indenfor Porten jevnlig blev benyttet som Aftrædelseskabinet for Kvarterets trængende mandlige Befolkning, saa lod han male et stort Skilt med Tekst: *Kun for Hunde*. Resultatet var over Forventning.

Med de fleste af Forretningens Kunder stod baade S. N. Meyer og Borum paa personlig god Fod, og det er morsomt at se, at under en Strid med H. H. Feveile, hvor det viste sig, at S. N. Meyer & Co. havde Retten paa sin Side, skriver S. N. Meyer personlig, efter at have skældt Firmaet ud og paavist dets uholdbare Paastande: »P. S. Du har vist ikke været rigtigt vel, da Du skrev dit sidste Brev. Hvorledes gaar Forretningen ellers, forhaabentlig godt. Venlig Hilsen Sophus Meyer«, og til en af Firmaets Forbindelser, G. Grami Rønne, med hvem de laa i Proces, skriver han: »Da Retten jo nu afgør Striden imellem os, er der jo intet i Vejen for, at vi imedens kan gøre Forretninger sammen.«

Begge Udtalelser er karakteristiske for S. N. Meyers Maade at tage Tingene paa og paa, at han ikke bærer Nag, naar en Sag er afsluttet.

I 1884 flyttedes saa Virksomheden over Gaden til Nr. 65. Salteriet indrettedes i Bageriets Brændselskælder, hvor fra Borum og Ibsen i Løbet af 8 Dage flyttede alt Bageriets Brænde.

Som man ser! Trods Udvidelsen ingen Ændring i de gamle Principer om Arbejdets Fordeling.

Samme Aar den 3. Oktober om Eftermiddagen Kl. 5, da Slagtermester Fr. Mauritzen, Faderen til de to bekendte Brødre Mauritzen, havde afleveret nogle Huder, kom han tilbage og fortalte, at Kristiansborg Slot brændte.

Øjeblikkelig kommanderedes der: Alle Bøgerne ind i Skabet.

Meyer og Borum op paa Bukken hos Mauritzen, Ibsen bag i Vognen og i strygende Fart afsted til Ildebrand.

Til Forretningens faste Stab af Kunder hørte bl. a. gamle

M. Hertz, Grundlæggeren af Hertz' Garverier, der to Gange om Ugen sorterede ferske Huder.

Han kom gerne kørende i sin Enspændervogn og altid i høj Hat.

Gamle P. Lundstedt kom ogsaa selv for at modtage sine Huder, og var da iført Skødeskind, blaa Bluse og Træsko.

En hyppig Gæst var ligeledes A. D. Levin, og navnlig kom han ofte en Gang, da han vidste, at der stod 2 Tønder med Østers nede i Salteriet. Formand Nissen serverede dem for ham paa Tøndelaaget — og glemte ikke selv at tage Del i Orgiet.

Samme A. D. Levin kunde iøvrigt være ret original i sin Forretningsførelse. Slagtermester Fr. Nielsen kom en Dag med 2 Læs saltbrændte Fedeskind, som han lige havde købt af A. D. Levin. S. N. Meyer & Co. vilde imidlertid ikke have dem, fordi A. D. Levin i Mellemtiden havde ringet dem op i Telefonen og meddelt, at Skindene var ubrugelige. Tableau.

Det gode Forhold mellem Forretningen og dens Kunder kan iøvrigt illustreres ved en lille Tildragelse, som fandt Sted en Nytaarsdag, hvor den tykke Garver Lillieqvist fra Helsingør var kommet til Byen med Varer.

Samtidig kom Oberst Penich, Mægler Carl F. Larsen og Slagter Mauritzen ind paa Kontoret, og saa blev der skænket Portvin og sunget Fædrelandssange til langt ud paa Natten.

Aarsopgørelserne afsluttedes i Reglen ogsaa med en lille Festlighed, men et Aar synes det dog, som om Børum havde taget Forskud paa Glæden, thi en Aften ved 10-Tiden, medens han sad og gjorde Lagerbogen op, begyndte han at nikke og var ved at falde i Søvn, hvorfor

S. N. Meyer bemærkede til ham at, »man skal ikke gaa paa Kasinomaskerade, naar man ikke kan passe sine Sager Dagen efter«.

Borum var i det hele taget udsat for meget. En Dag kom Slagter Fr. Nielsen fra Vintappergaarden ind med Pisk paa og vilde klø ham. Eksperimentet blev aldrig gentaget.

Men Borum selv havde ogsaa nogle besynderlige Egen-skaber og Anskuelser.

Han var oprindelig meget imod at handle paa Amerika. Og naar man rigtig gik ham paa Klingen for at faa Aarsagen til dette mærkelige Standpunkt at vide, havde han kun det, »at Amerika laa saa nederdrægtig langt borte.«

Moderne Kontorinventar var han naturligvis en født Hader af.

Navnlig Regnemaskiner — han regnede »Fan' bræk' mig« alting i Hovedet.

Da Firmaets nuværende Junior-Chef Fred. Meyer, saa ovenikøbet en Dag vilde have antaget en Stenografidame, saa eksploderede Borum og sagde: »Nu har vi i 30 Aar selv altid skrevet, hvad vi havde paa Hjerte og —

Saa synes jeg s'gu ogsaa det er paa Tide, der sker en Forandring«, fortsatte Fred. Meyer og for denne Bevisførelse bøjede Borum sig og Kontoret blev endelig »up to date«.

Den Maade at tage Tingene paa imponerede ham, der selv i den Retning ikke gik af Vejen for noget.

Da Gustav Bendix nemlig en Gang beklagede sig over, at hans Garveri i Valby, som han havde lejet af S. N. Meyer & Co., var ved at falde sammen, bemærkede Borum blot: »Og saa staar De her og driver. Skam Dem noget. Gaa hjem og hold paa det«.

Efter 10 Aars Forløb var Forretningen imidlertid vokset

saa stærkt — Aarsomsætningen var allerede oppe paa en halv Million Kroner — at en ny Udvidelse var nødvendig, og et nyt Pakhus, bygget af Murmester Carl Olsen blev taget i Brug.

Men med den rivende Udvikling, der atter fandt Sted i de næste 10 Aar, var det lige galt igen — i Aaret 1900 var Aarsomsætningen $2\frac{1}{2}$ Million — og man maatte igen se sig om efter nye Lokaler — helst i Nærheden.

Vesterbro var endnu en Gang Vesterbro og S. N. Meyer & Co. var uløselig knyttet til denne Bydel.

Paa Vesterfælledvej — der hvor Forretningen nu er til Huse —, fandt man et tilpas stort Areal — tilhørende Maskinfirmaet Marstrand-Helweg — og her er sandsynligvis Forretningens blivende Sted.

I det nye Pakhus paa Vesterfælledvej har der ligget ca. 40,000 Huder paa en Gang — man tænke paa de 40, der ikke kunde skaffes Plads til i det første — og medens Omsætningen i det næste Ti-Aar atter fordoblede sig, saaledes at den i 1912 er oppe paa over 6 Millioner Kroner, steg den alligevel atter og atter for i 1919 at naa op paa over 14 Millioner — Rekordaar i Forretningens Historie — eller med andre Ord, i 1919 var der *adskillige Dage*, hvor Omsætningen var betydelig større, end *hele* Omsætningen det første Aar.

Udviklingen førte iøvrigt med sig, at en saa stor Virksomhed maatte have faste Pladser, der hvor den store Verdens Købmænd holder Stævne, og hvad Leipziger Messen er eller var for Europas Detaillister, var Nishny Nowgorod for Verdens Skind- og Pelshandlere.

S. N. Meyer & Co. var de første Danske, der har hørt til denne Messes faste Opkøbere.

Krigen har sat en Stopper herfor, som for saa meget andet, men den Dag Vejen igen er fri, vil S. N. Meyer & Co. atter være paa Pletten.

En selvstændig Virksomhed i Malmøgrundlagdes 1898, der under Ledelse af den nuværende Senior-Chef James Meyer har oparbejdet en meget betydelig Virksomhed i hele Sverige. Den ledes nu af Vilhelm Borgwardt. Samtidig findes Filialer i Christiania, Helsingfors, Riga (oprindelig Petrograd), Nishny-Nowgorod og New York, men herom henvises til Bilaget bag i Bogen.

Desuden er S. N. Meyer Medstifter af og Formand i Bestyrelsen for Dansk Chromlæderfabrik samt Medstifter af og Bankraadsmedlem i Frederiksberg Bank, medens hans Kolleger i Aarenes Løb har hædret ham med flere Tillidsposter. Han har været Formand for Produkthandlergruppen i Garverforeningen i Danmark, Kasserer i Garverforeningen og Medlem af Hudenævnet.

Livsglad og fornøjet, som Sophus Napoleon Meyer er, har han ogsaa dyrket Sporten, mest maaske nok for Uniformens Skyld, og hans Sportskammerater har belønnet ham med Æreshvervene som Kasserer for Dansk Svømme- og Livrednings-Forbund og Medlem af Bestyrelsen for Dansk Idrætsforbund. I denne Egenskab deltog han i sin Tid i de olympiske Lege i Athen, hvorfra han, efter et Besøg paa 1½ Dag i København, hvor han nok med egne Øjne vilde overbevise sig om, at alt var, som det skulde være, sammen med Fred. Meyer tog paa en rask Lyntourné gennem hele Nordamerika. Denne Rejse varede 4 Maaneder. En lille Hændelse fra denne Tur skal anføres her: Da han ankom til New

York om Bord paa »Friedrich der Grosse«, Datidens største Atlanterhavsflyver, stod han naturligvis paa Kommandobroen — hvor skulde han ellers have staaet. — Fred. Meyer modtog ham ved Landstigningen og de tog en Hansom-Cab for at køre til Hotellet. Hesten fik Solstik og løb løbsk. Fred. Meyer vilde springe ud og gjorde det ogsaa, men lige idet han vilde springe, hører han S. N. Meyer, som havde stemt begge Benene mod Forsmækken, sige: »Er Du nervøs? Jeg bliver siddende.« De slap begge to uskadte fra den ret farlige Situation.

Han besøgte paa denne Tur alle de største Garverier og Læderfabriker i Nordamerika.

En nærmere Udredning vil dog føre for vidt her.

Men alle Steder hele Verden over er S. N. Meyer & Co.'s Navn kendt og agtet.

Den engelske Priseret maatte give tabt overfor S. N. Meyer & Co., hvis Vandel altid har været uangribelig og hvis Loyalitet, ved den af den engelske Krone (efter en 3-aarig Undersøgelse) trufne Afgørelse staar som et lysende Eksempel for den danske Handelsstand under de haarde Vilkaar, den under Krigen havde at arbejde med.

Dette gode Omdømme er Resultatet af et maalbevidst og dygtigt Arbejde, og det har kun kunnet naaes ved et intimt og harmonisk Samvirke mellem de to Mænd, S. N. Meyer og Olaf Borum, som nu efter 40 Aars Forløb overgiver Ledelsen til den nye Generation.

Hver har passet sit og aldrig grebet ind paa Felter, hvor han intet havde at gøre.

Diskussionen imellem dem har altid været præget af

Forstaaelse og Respekt, og man har altid, som Borum udtrykker sig, »snakket om Tingene.«

Som Venner har de delt godt og ondt sammen. Som Venner begyndte de, og som Venner giver de op.

Der har aldrig været nogen Kontrakt imellem dem. Derfor har de heller aldrig kunnet bryde den, og de har aldrig skjult noget for hinanden.

Den Stab af Medarbejdere (se Bilag), som de i Aarenes Løb har haft, har ikke været særlig stor, fordi den Mand, der blev deres Medarbejder, samtidig blev deres Ven, og Venskab forpligter.

Der er ingen Forretning i Danmark, hvor der i Forhold til Personalets Størrelse er fejret saa mange 25, 30 og 35 Aars Jubilæer, som hos S. N. Meyer & Co.

Det er derfor i Virkeligheden slet ikke saa mærkværdigt, at det er gaaet, som det er.

Med Fortrøstning ses Fremtiden imøde, med Stolthed og Glæde vil man ofte i Erindringen mindes de to Mænd S. N. Meyer og Olaf Borum, der i Løbet af 40 Aar skabte S. N. Meyer & Co.

Den gamle Eddas gamle Ordspil rinder én uvilkaarlig i Hu:

Folk dør, Fæ dør, Frænder dør, men et godt Navn dør aldrig.

MEDARBEJDERE

Hovedforretningen i København

Vald. Ibsen	1882	Frederik Neusch	
Aug. Frantzen	1895	Hansen	1908
A. Leth	1896	H. Henrichsen	1909
Niels Jeppesen	1896	Edgar Meyer	1909
Otto Nielsen, Kusk.	1898	Hans Møller	1909
Jørgen Hansen, Kusk	1900	Chr. Madsen	1910
Chr. F. Löppenthin	1901	Paula Ibsen	1915
Joh. Nielsen	1901	E. Jeppesen	1915
Nicolaj Frederiksen	1903	Elis Arthur Jönsson	1915
Jens Peter Olsen	1903	Knud Nielsen	1918
Charles Larsen	1905	Martin Christiansen	1919
Oskar Jensen	1908		

Forretningen i Malmø

Louis Simon	1886	Albin Svensson	1917
Enoch Nilsson	1910	Albin Jönsson	1919
Edith Hansen	1912	Martin Jönsson	1919
Vendla Nilsson	1912	Gustaf Larsson	1919
Nils Liljegren	1914	Edvard Nilsson	1919
Olga Hansen	1915		

9

FORRETNINGENS Hovedsæde er: *København*,
Vesterfælledvej 6, med Repræsentation i
de fleste af Danmarks større Provinsbyer.
Sverige: A. B. Hudkompaniet i Malmø, med
Repræsentanter i en Række større svenske
Byer. *Norge*: Firmaet Oscar Jensen, Christia-
nia. *Finland*: S. N. Meyer & Co., Helsingfors.
Rusland: S. N. Meyer & Co. i Petrograd, Riga
og Nishny-Nowgorod. *Øvrige Europa*: Repræ-
sentanter paa forskellige Pladser i Storbritan-
nien, Frankrig, Belgien, Tyskland, Polen,
Østrig, Ungarn, Czeskoslovakiet m. fl. *Nord-*
amerika: Hovedrepræsentant: Firmaet Jules
Star & Co., New York, Boston og Chicago.

TENTOLAHIBITCUBO

Paa
Anmodning af
James og Fred. Meyer
er dette Skrift udarbejdet
af cand. phil. Otto Levin, der bringer
en Tak til alle dem, der har
hjulpet ham med de nød-
vendige Oplysninger
af enhver
Art.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

9

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

X

